Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Sommerfuglen

Citation: Winther, Christian: ”Sommerfuglen”, i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 192. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wintherchr01val-shoot-workid81777/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Paa Tiden, som hengik.
Ak, Alt hvad der kan tænkes
At gjøre Glæden rig,
Det Bedste, der kan skjenkes,
Har Tiden skjenket mig.

SOMMERFUGLEN.

Tidt saae man, Sommerfuglen
Af mangen fræk Krabat
I Viisdom over Uglen
Paa Vers og Riim blev sat.
Men sligt gjør ingen rigtig
Moralsk Poet — nei Tak!
Og derfor skyer forsigtig
Jeg saadan ublu Snak.

Hvad er den hele Tingest?
To Vingepar med Støv!
Blandt Creaturer ringest
Den nys paa Jorden krøb.
Af Blomsterne den arved
Sin sirlige Gestalt
Og fik sin Kappe farvet, —
Men det er ogsaa Alt.

Thi naar i Sommerhaven
Heel lystigt Sangen gaaer,
Den taus og tyst som Graven
Med sine Vifter slaaer.
Den fik ei Røst, ei Stemme,
Den lærte ingen Sang,
Og maa i Hjertet gjemme
Sin Tanke og sin Trang.

Men seer De vel, mit Øre
En Guddom har berørt;
Jeg derfor grant kan høre,
Hvad Andre ei faae hørt:
Jeg Alt, hvad i dens Indre
Sig rører, kan forstaae;
Saavidt jeg kan erindre
Saa tænker den som saa:

»— De kalde mig letsindig,
Ustadig, kaad og vild,
Forfængelig og vindig, —
Kort — Alt, hvad der er til,
Som ikke rigtig duer,
Og stille saa mig op
For Frøkener og Fruer
Som en forvorpen Krop.

Nei, da jeg havde krøbet
Paa Jordens mørke Sti,
Og revet mig af Svøbet,
Som jeg laae bundet i,
Saa blev jeg just en Tænker,
En rigtig, som er fri
For alle dumme Lænker
Og alt Philisterie.

At deilig er min Skabning,
Det veed jeg jo saa godt;
Man staaer i taus Fortabning,
Naar jeg mig viser blot;
Naar i min Fløielskaabe

Jeg hæver mig til Flugt,
Tidt hører jeg dem raabe:
Nei see, hvor det er smukt!

For alt det rene Skjønne,
For Blomster, Sol og Luft,
Det Brogede, det Grønne,
For Alt med Sjæl og Duft,
Mig aabent Sind og Sandser
Naturens Herre gav;
Saalænge her jeg dandser,
Jeg lever kun deraf.

Titanen fordum famled
Sig træt i vaade Leer;
En Krop fik han vel samlet,
Men heller ikke meer;
Thi døv og stum stod Manden, —
Først da Gudindens Haand
Mig satte ham paa Panden,
Fik han Liv, Sjæl og Aand.

Og paa hans Isse stillet
Med samlet Vingepar,
Jeg Sjælens ædle Billed
For alle Kunster var.
Naar sig en Sjæl vil hæve
Og til Vorherre gaae,
Da kan den dog kun svæve
Med mine Vinger paa.

Siig, hvad er vel min Brøde?
Den Drik, man mig frembar,

Jeg skulde vel bortstøde
Som en forlegen Nar?
Jeg tager, hvad man skjenker,
Mig fryder, hvad man gav,
Jeg fri og freidig sænker
Mig dybt i Glædens Hav.

Mon Lilien følte Smerte,
Som bar mig paa sin Arm?
Og brast vel Rosens Hjerte
I dens blussende Barm,
Fordi jeg fløi forbi den
Og sendte den et Blik,
Der vakte Tanker i den,
Som aldrig før den fik?

Violen — var den ikke
Lige duftende og smuk,
Fordi den lod mig drikke
Sit første Morgensuk?
Og fik Kjærminden Taaren
Vel i sit Øies Blaae,
Fordi den havde baaren
Mig et Minut, den Smaa?

Og skal jeg høre ilde,
At i Auriklens Huus
Jeg stundom fik en lille
Gemytlig Sommerruus?
Selv har den mig udkaaret,
Selv har den søde Ven
Mig fuldt saa vel bedaaret,
Som jeg bedaared den!

Jeg tager, hvad man giver,
Mig fryder, hvad man gav,
Til Spurvens Kro mig bliver
En hurtig Død og Grav.
Snart er jeg sønderrevet,
Saa er den Stads forbi; —
Men saa har jeg dog levet,
Saa der er Mening i! —«

— Saa tænkte den med Letsind,
Og kroede sig derved,
Saa blot og bar for Retsind,
Dyd og Anstændighed.
Jeg har ei overdrevet,
Nei, sandt er hvert et Træk.
Jeg har det her nedskrevet
Ligesindede til Skræk.

GJENGANGEREN.

(Med Aarestrups Digte.)

Du frygter, troer jeg, ikke den Gjenganger,
Der kommer for at smykke Julefesten;
Du aabner dine Arme glad mod Gjæsten,
Og siger: »Ak, vor kjære, tabte Sanger!«

Han er et Væld af Vid, af Tanke svanger,
Og er han end forvoven, kaad forresten,
Og støder stundom Degnen ja selv Præsten, —
Vort frie Sind en Dæmper ei forlanger.

End Ingen har ham seet! Du er den Første,
Der qvæges skal af disse hede Druer,
Jeg vilde, Du ei længe skulde tørste.